

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. inż. Ciupalski Stanisław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI2. Makowski Władysław, 3. Mandrela Gertruda, Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

4. Parkitny Stanisław, 5. Popiołek Józef, 6. Widera Romuald.

1132

Nr 4/437/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 12 sierpnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

1. inż. Pyster Józef.

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Bal Bronisław, 3. Bąk Henryk, 4. Famuła Józef, 5. Fiutak Czesław, 6. Kwaśniewski Zbigniew, 7. inż. Mazurkiewicz Józef, 8. inż. Parvi Adam, 9. Pasieka Piotr, 10. Przewieźlik Stanisław, 11. Rus Franciszek, 12. Ryrko Maksymilian, 13. Skrzypiec Stanisław, 14. Szczygłowski Jerzy, 15. Szmandra Teodor, 16. inż. Sznuk Witold, 17. Wieliczek Jan, 18. inż. Wróblewski Stefan.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

19. Ciepły Paweł, 20. Cierpiot Stefan, 21. inż. Dańczak Kazimierz, 22. Dreszer Emil, 23. Duda Stefan, 24. Gębicz Stanisław, 25. inż. Góralczyk Bolesław, 26. Ignasiak Jan, 27. Jambor Paweł, 28. Juraszczyk Ludwik, 29. Jurok Ludwik, 30. Kala Rudolf, 31. inż. Kapała Ludwik, 32. Konieczny Franciszek, 33. Kopka Leon, 34. Koźlik Wendelin, 35. Madaj Józef, 36. Makowski Wilhelm, 37. Marszałek Paweł, 38. Pietrzyk Zdzisław,

39. Pilawa Paweł, 40. Pisarczyk Franciszek, 41. Pisarski Leonard, 42. Rudomina Edward, 43. Sładkowski Hubert, 44. inż. Sochacki Witold, 45. Stelmach Emil, 46. inż. Strużyna Jan, 47. Świerczyński Robert, 48. inż. Wilczyński Adam, 49. Zborowski Stanisław.

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

50. Berżowski Waclaw, 51. Bremer Stefan, 52. Chmura Rudolf, 53. Dyrzlag Alfred, 54. Dziewior Błażej, 55. Gałbas Melchior, 56. Gnielka Gerard, 57. Goczyła Wilhelm, 58. Gryber Kazimierz, 59. Gugolka Franciszek, 60. Jendryszczyk Paweł, 61. Jon Paweł, 62. Juraszek Jerzy, 63. Kandora Alfred, 64. Kic Władysław, 65. Komander Rajmund, 66. Kretschmer Zbigniew, 67. Lichnowski Jan, 68. Michalski Stanisław, 69. Niedbalka Józef, 70. Olejnik Bernard, 71. Opielka Eryk, 72. Orlik Herbert, 73. Osowski Józef, 74. Rajner Jan, 75. Respondek Ryszard, 76. Ring Hubert, 77. Roy Ryszard, 78. Rozmus Teofil, 79. Serafin Franciszek, 80. Skaźnik Józef, 81. Sładkowski Gabriel, 82. Sornik Roman, 83. Stawowy Paweł, 84. Szmandra Elżbieta, 85. Szweda Ewald, 86. Tajer Eugeniusz, 87. Talowski Władysław, 88. Tomowiak Julian.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut***1133****UCHWAŁA RADY PAŃSTWA**

z dnia 6 września 1951 r.

w sprawie regulaminu o odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o Prokuraturze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 346) Rada Państwa uchwala regulamin o odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów w następującym brzmieniu:

**REGULAMIN O ODPOWIEDZIALNOŚCI
DYSCYPLINARNEJ PROKURATORÓW.****I. Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Prokurator powinien w wypełnianiu swych zadań przestrzegać przepisów prawa i dyscypliny służbowej oraz zachowywać się wzorowo w służbie i poza służbą.

2. Dyscyplina służbowa prokuratora polega na sumiennym i dokładnym wykonywaniu obowiązków służbowych oraz na ścisłym stosowaniu się do zarządzeń i wskazówek władzy przełożonej.

3. Podstawą dyscypliny służbowej prokuratora jest świadomość, że powołany on jest do ugruntowania praworządności ludowej, do ochrony własności społecznej, do ochrony praw obywateli i do ścigania przestępstw.

§ 2. Przez użyte w regulaminie wyrażenie ogólne „prokurator“ rozumie się prokuratorów, wiceprokuratorów, podprokuratorów, starszych referendarzy śledczych, referendarzy śledczych i asesorów.

§ 3. Za naruszenie dyscypliny służbowej oraz za niewłaściwe zachowanie się w służbie lub poza służbą (przewinienie dyscyplinarne) prokurator podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej według zasad niniejszego regulaminu.

§ 4. 1. Instancją dyscyplinarną dla Generalnego Prokuratora Rzeczypospolitej i jego zastępców, z wyjątkiem Naczelnego Prokuratora Wojskowego, jest komisja powołana przez Radę Państwa.

2. Naczelnny Prokurator Wojskowy podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej według przepisów ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 55).

§ 5. Przełożeni mają prawo zwracać uwagę, ustnie lub na piśmie, podległym sobie prokuratorom na niewłaściwości w urzędowaniu lub zachowaniu się.

§ 6. 1. Za przewinienia dyscyplinarne mniejszej wagi, nie uzasadniające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, mogą przełożeni udzielać podległym sobie prokuratorom upomnienia.

2. O udzielonym upomnieniu zawiadamia się prokuratora na piśmie, a w przypadku powiadomienia o tym innych osób — należy podać motywy. O udzieleniu upomnienia nie zamieszcza się wzmianki w wykazie służbowym.

3. Prokurator, któremu udzielono upomnienia, może odwołać się w ciągu 7 dni do przełożonego bezpośrednio wyższego, który rozstrzyga ostatecznie. Od upomnienia udzielonego przez Generalnego Prokuratora Rzeczypospolitej odwołanie nie służy.

§ 7. Kary dyscyplinarne są następujące:

- 1) nagana,
- 2) surowa nagana,
- 3) odliczenie lat służby od roku do trzech,
- 4) dyscyplinarne przeniesienie na inne, równorzędne lub niższe, stanowisko służbowe,
- 5) obniżenie grupy uposażenia o jedną lub dwie,
- 6) wydalenie ze służby w Prokuraturze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 8. Kara dyscyplinarna wydalenia ze służby pociąga za sobą utratę wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego. Generalny Prokurator Rzeczypospolitej może jednak w przypadkach wyjątkowych, na wniosek komisji dyscyplinarnej, przyznać rodziemu ukaranego zasiłek na zasadach, zawartych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

§ 9. Nie można udzielić upomnienia po upływie 6 miesięcy ani wszczęć postępowania dyscyplinarnego po upływie 2 lat od popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

II. Komisje dyscyplinarne.

§ 10. Generalny Prokurator Rzeczypospolitej powołuje komisje dyscyplinarne w składzie 6 członków przy wojewódzkich prokuraturach i Generalnej Prokuraturze, Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną w składzie 12 członków przy Generalnej Prokuraturze oraz wyznacza przewodniczących komisji.

§ 11. 1. Komisje dyscyplinarne przy wojewódzkich prokuraturach rozpoznają w I instancji sprawy przeciwko prokuratorom powiatowym, podprokuratorom, referendarzom śledczym i asesorom prokuratury powiatowej oraz przeciw wiceprokuratorom, podprokuratorom, starszym referendarzom śledczym, referendarzom śledczym i asesorom prokuratury wojewódzkiej.

2. Komisja Dyscyplinarna przy Generalnej Prokuraturze rozpoznaje w I instancji sprawy przeciwko prokuratorom wojewódzkim i ich zastępcom, przeciw prokuratorom, wiceprokuratorom, starszym referendarzom i referendarzom śledczym Generalnej Prokuratury oraz wiceprokuratorom, podprokuratorom, starszym referendarzom i referendarzom śledczym oraz asesorom prokuratur wojewódzkich i powiatowych, delegowanym do Generalnej Prokuratury.

3. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna rozpoznaje odwołania od orzeczeń komisji dyscyplinarnych przy wojewódzkich prokuraturach i przy Generalnej Prokuraturze.

§ 12. 1. Komisje dyscyplinarne orzekają w składzie 3 osób:

- a) przewodniczącego komisji lub wyznaczonego przez jej członka — jako przewodniczącego składu orzekającego,

- b) wyznaczonych przez przewodniczącego komisji 2 jej członków — jako członków składu orzekającego.

2. Posiedzenia komisji odbywają się przy udziale protokolanta, którego wyznacza przewodniczący komisji.

III. Postępowanie dyscyplinarne.

§ 13. 1. Przełożony, będący kierownikiem prokuratury, po przeprowadzeniu dochodzenia koniecznego do ustalenia znamion i okoliczności przewinienia dyscyplinarnego kieruje sprawę do właściwej komisji dyscyplinarnej z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

2. Przed skierowaniem sprawy do komisji dyscyplinarnej należy obwinionemu dać możliwość złożenia wyjaśnień.

§ 14. 1. Komisja dyscyplinarna rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym i wydaje postanowienie, którym:

- a) wszczynając postępowanie dyscyplinarne, oznaczając zarzuty, które będą przedmiotem rozpoznania, bądź
- b) zarządza uzupełnienie dochodzenia, wyznaczając do tej czynności jednego ze swych członków, bądź
- c) odmawia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

2. Postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i postanowienie odmawiające wszczęcia tego postępowania dorecza się obwinionemu oraz przełożonemu, który skierował sprawę do komisji.

3. Na odmowę wszczęcia postępowania dyscyplinarnego służy przełożonemu, który skierował sprawę do komisji, odwołanie w ciągu 7 dni do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 15. Wszczynając postępowanie dyscyplinarne, komisja może wystąpić do właściwej władzy przełożonej z wnioskiem o zawieszenie obwinionego w czynnościach służbowych.

§ 16. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego należy obwinionego zaznajomić z materiałami dochodzenia i pouczyć go, iż może składać wnioski w przedmiocie uzupełnienia dochodzenia oraz wezwania na rozprawę świadków lub przeprowadzenia innych dowodów. Wnioski obwinionego rozpoznaje komisja na posiedzeniu niejawnym.

§ 17. Obwiniony może w postępowaniu dyscyplinarnym przybrać sobie obrońcę spośród prokuratorów.

§ 18. 1. Przewodniczący wyznacza termin rozprawy i wzywa na nią obwinionego i jego obrońcę, a w miarę potrzeby również świadków i biegłych.

2. Nie usprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

§ 19. 1. Rozprawa jest jawna dla prokuratorów. Inne osoby mogą być obecne na rozprawie, jeżeli tak postanowi komisja dyscyplinarna.

2. Komisja dyscyplinarna może zarządzić tajność rozprawy.

§ 20. 1. Rozprawę rozpoczyna odczytanie postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, po czym następuje przesłuchanie obwinionego.

2. Akta dochodzenia można odczytać w całości lub w części, jak również przeprowadzić bezpośrednio postępowanie dowodowe.

3. Rozprawę kończy przemówienie obrońcy, po czym obwinionemu służy głos ostatni.

§ 21. W naradzie uczestniczą jedynie członkowie składu orzekającego.

§ 22. 1. Komisja dyscyplinarna opiera orzeczenie na dowodach ujawnionych w toku rozprawy.

2. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem, sporządzone bezpośrednio po naradzie, podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, po czym przewodniczący je ogłasza.

§ 23. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który zawiera oznaczenie komisji, składu orzekającego i osób wezwanych na rozprawę, przedstawienie przebiegu rozprawy z podaniem treści zeznań świadków i opinii biegłych oraz sentencję orzeczenia. Protokół podpisują: przewodniczący i protokolant.

§ 24. 1. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej służy odwołanie ukaranemu i przelożonemu, który sprawę skierował do komisji.

2. Odwołanie składa się w komisji, która rozpoznawała sprawę w I instancji, w ciągu 7 dni od daty doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

§ 25. 1. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna na posiedzeniu niejawnym:

a) zarządza wyznaczenie rozprawy odwoławczej bądź

b) odrzuca odwołanie jako spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną.

2. Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w I instancji.

§ 26. 1. W razie śmierci obwinionego przed uprawomocnieniem się orzeczenia komisja dyscyplinarna umarza postępowanie.

2. Jeżeli obwiniony w toku postępowania zostaje zwolniony ze służby prokuratorskiej, postępowanie toczy się dalej, przy czym w razie przejścia obwinionego do służby w innym dziale zarządu państwowego, do pracy w jednostce gospodarki uspołecznionej, w organizacji lub instytucji społecznej albo do adwokatury — komisja przesyła orzeczenie w jego sprawie nowej władzy zwierzchniej.

§ 27. 1. Po uprawomocnieniu się orzeczenia przewodniczący komisji przesyła odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem Generalnemu Prokuratorowi Rzeczypospolitej.

2. Generalny Prokurator Rzeczypospolitej wydaje zarządzenia związane z wykonaniem prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Orzeczenie dyscyplinarne można podać do wiadomości publicznej jedynie za zezwoleniem Generalnego Prokuratora Rzeczypospolitej.

IV. Przepisy końcowe.

§ 28. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie było wszczęte przeciwko prokuratorowi, co do którego toczyło się zakończone prawomocnie postępowanie karne, komisja dyscyplinarna poweźmie postanowienie, czy należy je wszcząć, choćby sąd wydał wyrok uniewinniający; przepis § 14 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 29. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia, którym wymierzono karę dyscyplinarną, dołącza się do akt osobowych i zamieszcza o nim wzmiankę w wykazie służbowym.

2. Po upływie 5 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego orzekającego karę, przewidzianą w § 7 pkt 1, 2, 3, 4 i 5, Generalny Prokurator Rzeczypospolitej na wniosek ukaranego, jeżeli on w ciągu tego okresu nie był karany dyscyplinarnie, zarządza sporządzenie nowego wykazu służbowego z opuszczeniem wzmianki o orzeczeniu dyscyplinarnym.

§ 30. 1. Jeżeli miejsce pobytu obwinionego jest nieznanne, wszelkie pisma doręcza się jego obrońcy, którego wyznacza przewodniczący komisji dyscyplinarnej spośród prokuratorów.

2. W razie wydania orzeczenia o ukaraniu, zapadłego w trybie ust. 1, obwiniony może w ciągu miesiąca od daty, kiedy się o orzeczeniu dowiedział, wnieść odwołanie do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 31. 1. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna może na posiedzeniu niejawnym przywrócić uchybiony termin.

2. Wniosek o przywrócenie terminu składa się wraz z odwołaniem do właściwej komisji dyscyplinarnej w ciągu 7 dni po ustaniu przeszkody.

§ 32. 1. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie ukarania obwiniony, w innych przypadkach — Państwo.

2. Komisja może zwolnić ukaranego od całości lub części kosztów postępowania dyscyplinarnego.

§ 33. Pisma, dotyczące postępowania dyscyplinarnego, są wolne od opłat.

§ 34. O ile przepisy niniejszego regulaminu nie zawierają odmiennych postanowień, stosuje się do postępowania dyscyplinarnego odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Prezydent Rzeczypospolitej

Przewodniczący Rady Państwa: B. Bierut

1134

UCHWAŁA Nr 646 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1951 r.

w sprawie należytego zagospodarowania nie wykorzystanych środków produkcji urzędów oraz państwowych instytucji i jednostek gospodarczych.

Mając na uwadze, że w licznych jednostkach gospodarki uspołecznionej nagromadziły się poważne ilości środków produkcji nie wykorzystanych lub niedostatecznie wykorzystywanych oraz że wykonanie sześcioletniego narodowego planu gospodarczego wymaga pełnego i racjonalnego wykorzystania wszystkich środków produkcji — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ureguluje w drodze zarządzeń sprawy, związane z racjonalnym wykorzystaniem istniejących środków produkcji, w szczególności maszyn

i urządzeń technicznych, zbędnych dla wykonania planowych zadań jednostek posiadających te maszyny i urządzenia.

§ 2. Uregulowanie spraw, określonych w § 1, powinno opierać się na następujących zasadach:

1) urzędy, państwowe instytucje i jednostki gospodarcze, dalej w skróceniu określone jako zakłady pracy, powinny ustalić, jakie maszyny i urządzenia techniczne, znajdujące się w ich zarządzie, użytkowaniu lub zabezpieczeniu, są zbędne dla wykonania planowych zadań zakładu pracy przy założeniu peł-